

תת"ע 5469/01/19 - מדינת ישראל נגד ירון עוז

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 5469-01-19 מדינת ישראל נ' ירון עוז
תיק חיצוני: 51115864459

בפני	כבוד השופט אורן בועז
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	ירון עוז

החלטה

1. בפני בקשה להורות על ביטולו של פסק הדין מיום 15.01.19 שניתן בהיעדרו של המבקש, בהתאם לסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982, לאחר שזומן כדין ולא התייצב למשפטו.
2. ביום 06.09.17 נמסרה למבקש על ידי שוטר, הודעת קנס, בנוהגו ברכב פרטי מבלי שעצר בתמרוך עצור, ברחוב הלל פינת בן זכאי בעיר אלעד, עבירה בניגוד לתקנה 22 (א) ו-64 (ד) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.
3. משבחר המבקש לממש את זכותו להישפט והגיש בקשה מתאימה למשיבה, הוגש כנגדו כתב אישום בבית המשפט לתעבורה בפתח תקווה.
4. משלא התייצב לדיון שנקבע בעניינו ביום 15.01.19 אליו זומן כדין בדואר רשום, לכתובתו הרשומה ברחוב רבנו נסים גאון 36 באלעד, נשפט בהיעדרו.
5. ביום 21.02.19 הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין, לטענת המבקש קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון, בשל העובדה כי זימונו לדיון בית המשפט לא הגיע למענו.
6. ביום 24.06.19 קיימתי דיון במעמד הצדדים, שמעתי את טענות המבקש, שחזר וציין כי לא קיבל הזמנה לדיון. נוסף על כך, שמעתי את השגותיו בנוגע לעבירה שיוחסה לו על ידי השוטר.
7. ב"כ המאשימה, התנגד לביטול פסק הדין, משלא הוכיח המבקש כי לא התייצב לדיון מסיבה מוצדקת.

8. כמו כן, הוגש הדוח שערך השוטר במועד ביצוע העבירה.

דין והכרעה

9. אפתח ואומר, לא מצאתי כי קיימת עילה כלשהי, לביטולו של פסק הדין שניתן בהעדרו של המבקש.

10. סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי רשאי בית המשפט לבטל פסק דין שניתן בהיעדר "**אם נוכח כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו**" של הנאשם לדיון, וכי הדבר דרוש על מנת למנוע עיוות דין.

11. תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974, המעגנת את חזקת המסירה קובעת:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

12. ברע"פ 5258/14 חיים סמימי נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופט א' שהם, נאמר;

" אישור המסירה כנגדו קובל המבקש נבחן על-ידי בית המשפט לתעבורה, אשר מצא כי די בו כדי לקבוע כי ההזמנה לדיון המוצאה למבקש כדין. המדובר בקביעה עובדתית, שאין מקום, ככלל, להרהר אחריה בגדרו של הליך זה. עוד יש להוסיף, כי על אישור המסירה שהצידה המשיבה מופיעה חותמת "לא נדרש" המלמד כי ההזמנה נשלחה למבקש".

13. ברע"פ 8427/17 אמנון סאלם ואח' (25.3.18), דן בית המשפט העליון בהרכב של 3 שופטים בטעמים הנדרשים לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר, וקבע שבהתאם להלכה שנקבעה ברע"פ 9142/01 איטליא ובפסיקה הנהוגה; "... כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות. זאת, גם אם עבר המבקש למקום מגורים אחר מבלי ששינה את כתובתו במשרד הפנים; מסירת הזימון לאדם בוגר בכתובתו הרשומה של המבקש מהווה מסירה כדין; טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין; ככלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות, הגם שבמקרים המתאימים ניתן לטעון לקיומו של חשש לעיוות דין; גם טענות בדבר חוסר האפשרות לקבל את דבר הדואר, בשל שהייה בחו"ל, שהייה ממושכת

במקום אחר בארץ, אשפוז בבית חולים וכיוצ"ב, יש לתמוך במסמכים ואין לקבל טענות מעין אלה ללא תימוכין מספיקים" (ראה, עמ' 15 פסקה 34 לפס"ד).

14. כך קבע גם, בית המשפט המחוזי, בעפ"ת (חי') 36580-03-19 **מרים פרידמן** נ' מדינת ישראל;

"התקנה מחייבת את משלוח ההודעה בדואר רשום אך אינה מחייבת ביצוע מסירה אישית של ההודעה בדבר קיומו של דואר רשום בבית הנמען על בסיס הכתובת הידועה, הרשמית והמוכרת של הנמען... רק לאחר מכן, באם דבר הדואר הרשום אינו נדרש, ממלא פקיד הדואר את התיבה "לא נדרש" ומחזיר את דבר הדואר הרשום למען ממנו נשלח".

15. לא זו אף זו, העתקו של פסק הדין שניתן בהעדרו של המבקש נשלח בדואר רשום לכתובתו הידועה והרשומה של המבקש, והגיע ליעדו.

16. נוסף על כך, לא הצביע המבקש בטענותיו על כל עיוות דין שיגרם לו מאי-ביטולו של פסק הדין שניתן בעניינו.

17. אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין, טענות כלליות וסתמיות מבלי להציג תשתית ראייתית מתאימה, לא יובילו לביטולו של פסק הדין בשל עילה זו.

18. בהתייחס לעילה של ביטול פסק הדין בשל חשש לעיוות דין נאמר: ברע"פ 4624/13 **קוזניצוב** נ' מדינת ישראל (27.8.2013), ... **כי אין די בתצהיר לאקוני, אותו צירף המבקש לבקשתו לביטול פסק הדין, שבו הועלתה טענה כללית וסתמית לפיה הוא סבור כי הוא לא ביצע את העבירה, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין. עוד נקבע, כי למרות שההזמנה למשפט, בעניינו של המבקש, לא נחתמה על ידי תובע אלא על ידי שוטר, הרי שלכל היותר מדובר בפגם טכני שאיננו מצדיק את ביטול ההליך כולו" (ראו גם, שם ב"סאלם"; ע"פ 6920/07 חסון; רע"פ 2575/17 גייאר).**

19. למקרא הדוח שערך השוטר למבקש, עולה כי כשנבקשה תגובתו לביצוע העבירה, השיב: **"לא זוכר"**, אמירה שאין בה כפירה, ויש בה כדי לחזק את הדוח שערך השוטר כנגדו.

20. לאור האמור לעיל, הבקשה נדחת.

זכות ערעור כחוק

החלטתי תשלח לצדדים

ניתנה היום, כ"ז סיוון תשע"ט, 30 יוני 2019, בהעדר הצדדים.